

Arrest

nr. 142 330 van 30 maart 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, op 22 april 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 maart 2014 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, van de beslissingen van diezelfde gemachtigde van 13 maart 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13) en van de beslissingen van diezelfde gemachtigde van 13 maart 2014 tot het opleggen van inreisverboden voor de duur van drie jaar (bijlagen 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. BARBIER, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. BOUMAHDI, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 juli 2010 dienen de verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt onontvankelijk verklaard bij beslissing van 24 september 2010.

Op 19 juli 2013 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) om de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond te verklaren. De verzoekers dienen tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij 's Raads arrest nr. 138.171 van 9 februari 2015 wordt dit beroep verworpen.

Op 9 oktober 2013 dienen de verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 13 maart 2014 beslist de gemachtigde om de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren. Dit is de eerste bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoekers ter kennis gebracht op 26 maart 2014 en is als volgt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 09.10.2013 werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel I k u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Oe aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen vroegen op 27.05.2010 in België asiel aan, Deze asielprocedure werd op 01.02.2011 afgesloten met de beslissing "welgering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming" door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedure - namelijk iets meer dan 8 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Wal het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst voor zowel mevrouw S(...) als voor haar meerderjarige zoon, de heer S(...), geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM (Raad van State, arrest 135.236 van 22.09.2004).

Voor wat betreft de bewering dat betrokkenen niets meer zouden hebben om naar terug te keren en geen bestaansmiddelen of huisvesting hebben om te overleven, dient er opgemerkt te worden dat het zeer onwaarschijnlijk is dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij (voor korte tijd) zouden kunnen verblijven. Betrokkenen verbleven immers respectievelijk ruim 43 en 21 jaar in Azerbeidzjan en bijgevolg kunnen hun verblijf in België en opgebouwde banden geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst. Bovendien staat het betrokkenen vrij een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkenen niets meer zouden hebben om terug te keren en dus geen bestaansmiddelen of huisvesting meer hebben om te kunnen overleven niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

De overige aangehaalde elementen (betrokkenen verbleven tot voor kort legaal in België, hebben cursussen Frans en een inburgeringscursus gevolgd, hebben een vrienden- en kennissenkring opgebouwd, zijn nooit in aanraking gekomen met gerecht en hebben een blanco strafregister, hebben zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate eigen gemaakt, dat de heer S(...) zowel een actieve als passieve kennis heeft van het Nederlands, Frans en Duits, dat hij zich in positieve zin liet opmerken bij tal van vormingen, dat hij pogingen ontnam om zich in te schrijven als werkzoekende en dus werkwilg is en dat hij in België zijn muziekopleiding verder heeft gezet) verantwoordelijk niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de

gegrondheid en worden In deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100,223; Rv\$ 9 december2009, nr. 198.769)."

Op 13 maart 2014 neemt de gemachtigde ten aanzien van elk van de verzoekers eveneens een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten. Deze bevelen maken de tweede en de derde bestreden beslissing uit.

De tweede bestreden beslissing, dit is het bevel om het grondgebied te verlaten getroffen ten aanzien van de eerste verzoeker, werd ter kennis gebracht op onbekende datum en is als volgt gemotiveerd:

"Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer,

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij In het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet In het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 (nul) dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 30.07.2013, aan betrokkene betekend op 02.08.2013."

De derde bestreden beslissing, dit is het bevel om het grondgebied te verlaten getroffen ten aanzien van de tweede verzoekster, werd ter kennis gebracht op onbekende datum en is als volgt gemotiveerd:

"Bevel om het grondgebied te verlaten

Mevrouw,

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij In het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 (nul) dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 30.07.2013, aan betrokkene betekend op 02.08.2013.”

Op 13 maart 2014 besliste de gemachtigde eveneens om aan elk van de verzoekers een inreisverbod voor de duur van drie jaar op te leggen. Het gaat om de vierde en de vijfde bestreden beslissing.

De vierde bestreden beslissing, dit is het inreisverbod getroffen ten aanzien van de eerste verzoeker, werd op onbekende datum ter kennis gebracht en luidt als volgt:

“INREISVERBOD

Aan de heer:

[...]

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 13.03.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 30.07.2013, aan betrokkene betekend op 02.08.2013.

Betrokkene heeft, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten.”

De vijfde bestreden beslissing, dit is het inreisverbod getroffen ten aanzien van de tweede verzoekster, werd op onbekende datum ter kennis gebracht en luidt als volgt:

“INREISVERBOD

Aan de heer:

[...]

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 13.03.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 30.07.2013, aan betrokkene betekend op 02.08.2013.

Betrokkene heeft, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoekers te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid – verknochtheid van de onderscheiden bestreden beslissingen

In de nota met opmerkingen werpt de verweerder de volgende exceptie van niet-ontvankelijkheid op:

“In principe dient voor elke beslissing een afzonderlijke vordering te worden ingesteld. In het belang van een goede rechtsbedeling dient diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering een afzonderlijk geding in te spannen om alzo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken. Meerdere vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering (vaste rechtspraak van de Raad van State, zie onder meer RvS nr. 217.105, 4 januari 2012; RvS 23 juli 2002, nr. 109.504).

Verzoekende partij zet in haar betoog niet uiteen waarom de vijf bestreden beslissingen verknocht zijn derwijze dat zij in éénzelfde verzoekschrift kunnen worden aangevochten.

De thans vijf bestreden beslissingen vertonen niet de vereiste samenhang opdat de vorderingen tegen deze beslissingen in éénzelfde verzoekschrift kunnen worden aangevochten. De vordering is slechts ontvankelijk voor zoveel als zij gericht is tegen de belangrijkste bestreden beslissing.

De verwerende partij heeft dan ook de eer de exceptie van onontvankelijkheid in te roepen voor zoveel als huidige vordering gericht is tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten en de inreisverboden..”

De Raad merkt samen met de verweerder op dat degene die op de rechter een beroep doet, in het belang van een goede rechtsbedeling, voor elke vordering een afzonderlijk geding moet aanspannen om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635). Het komt daarbij uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Het is hierbij aangewezen dat een verzoeker die verschillende administratieve rechtshandelingen aanvecht in één inleidende akte, in dit verzoekschrift aangeeft waarom naar zijn mening die verschillende handelingen in één verzoekschrift kunnen worden bestreden (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507).

De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken. Er moet dus een stellig verband bestaan tussen de bestreden akten, ook wat de feitelijke gegevens betreft, en het belang van een goede rechtsbedeling moet vereisen dat die handelingen in eenzelfde geding worden onderzocht (RvS 23 december 1980, nr. 20.835).

Wanneer er onvoldoende samenhang bestaat tussen de beslissingen die samen in één enkel verzoekschrift worden aangevochten, wordt in de regel alleen het beroep ontvankelijk verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift. Wanneer echter de bestreden rechtshandeling een verschillend belang voor een verzoekende partij vertoont, zal het beroep geacht worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (RvS 19 september 2005, nr. 149.014; RvS 12 september 2005, nr. 148.753; RvS 25 juni 1998, nr. 74.614; RvS 30 oktober 1996, nr. 62.871; RvS 5 januari 1993, nr. 41.514) (R. Stevens. 10. De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).

De verzoekers vragen in hun verzoekschrift om de beslissing van 13 maart 2014, waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt evenals de aan jegens hen op diezelfde dag getroffen bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13) en inreisverboden (bijlagen 13*sexies*), te vernietigen. Zij geven echter geen enkele verantwoording voor het gegeven dat zij vijf verschillende beslissingen in één verzoekschrift bestrijden.

In casu is de Raad van oordeel dat de thans voorliggende beslissingen, met name enerzijds de beslissing tot onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet en anderzijds de jegens de verzoekers getroffen bevelen en inreisverboden niet van die aard zijn dat het aangewezen is dat ze samen worden behandeld om tegenspraak tussen rechterlijke beslissingen te voorkomen of ter voldoening van de eisen van de goede rechtsbedeling.

Hoewel tussen de op 13 maart 2014 getroffen bevelen om het grondgebied te verlaten en de op diezelfde dag afgeleverde inreisverboden wel een voldoende samenhang bestaat in die zin dat de beide inreisverboden expliciet vermelden *“het bevel om het grondgebied te verlaten van 13.03.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod”* zodat de bestreden inreisverboden, geheel in overeenstemming met het bepaalde in artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet, niet los kunnen worden gezien van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten, stelt de Raad vast dat anderzijds niet kan worden ingezien op welke wijze deze vier beslissingen (de tweede tot en met de vijfde bestreden beslissingen) in een stellig verband zou bestaan tot de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard derwijze dat het aangewezen zou zijn om ze in één gedinginleidende akte te bestrijden.

De eerste bestreden beslissing betreft de onontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Het louter indienen van dergelijke aanvraag, met het oog op het verkrijgen van een voorlopige machtiging tot verblijf, heeft geen gevolgen voor de verblijfsrechtelijke toestand van de betrokken aanvrager(s). Het indienen van dergelijke aanvraag, die in wezen een gunstmaatregel uitmaakt, verleent de verzoekers geen enkele garantie op een toekomstig verblijfsrecht noch verhindert zij dat ten aanzien van de verzoekers maatregelen worden genomen die tot doel hebben hun illegale verblijfstoestand te beëindigen. De beslissing zelve waarbij de aanvraag in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt bevonden, heeft evenmin implicaties op de verblijfsrechtelijke toestand van de verzoekers. Er wordt hen met dergelijke beslissing geen bestaand verblijfsrecht afgenomen noch wordt er een (zekere) kans op het verkrijgen van een verblijfsrecht ontnomen. De beslissing houdende de onontvankelijkheid van een aanvraag in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet houdt enkel de vaststelling in dat de verzoekers in het kader van hun aanvraag niet hebben aangetoond dat zij zich in buitengewone omstandigheden bevinden die hen verhinderen om hun aanvraag in te dienen via de reguliere weg, met name via de diplomatieke vertegenwoordiging in hun land van herkomst of het land waar zij gerechtigd zijn te verblijven. Met de desbetreffende onontvankelijkheidsbeslissing wordt derhalve geen enkele uitspraak gedaan, zij het in positieve dan wel in negatieve zin, omtrent de toekenning van een verblijfsmachtiging aan de verzoekers.

De eventuele vernietiging van de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, heeft dan ook geen enkele implicatie op de verblijfsrechtelijke toestand van de verzoekers. Omgekeerd kan evenmin worden ingezien op welke wijze de eventuele vernietiging van de bevelen om het grondgebied te verlaten en de bestreden inreisverboden ertoe zou kunnen leiden dat de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag onontvankelijk wordt verklaard, kaduuk wordt. Bijgevolg is er geen sprake van enige incidentie van de eventuele onwettigheid van het onontvankelijk verklaren van de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet op de wettigheid van de aan de verzoekers opgelegde inreisverboden en bevelen om het grondgebied te verlaten. Deze laatste beslissingen werden bovendien op grond van een andere juridische en feitelijke basis genomen dan de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard en *vice versa*.

Ter terechtzitting stelt de advocaat van de verzoekers dat er wel degelijk een samenhang bestaat tussen de vijf bestreden beslissingen, te meer daar zij op dezelfde datum werden getroffen en ter kennis gebracht.

Uit het loutere gegeven dat verschillende beslissingen op eenzelfde datum werden getroffen en ter kennis gebracht, kan echter geenszins een inhoudelijke samenhang tussen deze beslissingen blijken, laat staan dat daaruit zou blijken dat de samenhang dermate nauw is dat het aangewezen is ze in één verzoekschrift te bestrijden.

De verzoekers maken aldus niet concreet aannemelijk dat de eerste bestreden beslissing enerzijds en de overige bestreden beslissingen anderzijds, die een verschillende juridische grondslag hebben en het gevolg zijn van onderscheiden procedures en vaststellingen, inhoudelijk een dermate graad van samenhang vertonen derwijze dat het belang van een goede rechtsbedeling vereist dat die handelingen in eenzelfde geding worden onderzocht. Het dient tevens te worden opgemerkt dat deze beslissingen afzonderlijk aan de verzoekers werden betekend, telkens met vermelding van de beroepsmogelijkheden. De inhoud van de eerste beslissing bepaalt geenszins de inhoud van de overige beslissingen en *vice versa*. Tevens stelt de Raad vast dat in het onderliggende verzoekschrift ten aanzien van enerzijds de eerste en anderzijds de overige bestreden beslissingen (de bevelen en de inreisverboden) inhoudelijk verschillende grieven worden aangevoerd, waarbij andere feitelijke gegevens moeten in ogenschouw genomen worden en andere rechtsvragen moeten worden opgelost.

In casu is de Raad dan ook van oordeel dat met één verzoekschrift twee verschillende beroepen werden ingesteld die echter een afzonderlijk onderzoek vergen.

Er is dan ook geen sprake van een voldoende samenhang tussen de bestreden inreisverboden en de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten enerzijds en de beslissing van 13 maart 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt anderzijds.

Dienvolgens kan het beroep enkel ontvankelijk verklaard worden ofwel voor de eerste bestreden beslissing, dit is de beslissing van 13 maart 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt, ofwel voor wat betreft de tweede tot en met de vijfde bestreden beslissing, dit zijn de aan de verzoekers opgelegde bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13) en inreisverboden (inreisverboden) d.d. 13 maart 2014.

De verweerder geeft in de nota met opmerkingen aan dat het beroep enkel ontvankelijk is wat betreft de eerste bestreden beslissing. *In casu* dient echter te worden geopteerd voor de ontvankelijkheid van het beroep wat de opgelegde bevelen en inreisverboden betreft. De Raad herinnert er immers aan dat, wanneer de bestreden rechtshandelingen een verschillend belang voor de verzoekende partij vertonen, het beroep geacht zal worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (RvS 19 september 2005, nr. 149.014; RvS 12 september 2005, nr. 148.753; RvS 25 juni 1998, nr. 74.614; RvS 30 oktober 1996, nr. 62.871; RvS 5 januari 1993, nr. 41.514) (R. Stevens. 10. De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).

In casu vertonen de bestreden bevelen en inreisverboden, zoals de advocaat van de verzoekers ter terechtzitting ook beaamt, een groter belang voor de verzoekers als de beslissing waarbij hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt geweigerd.

De bevelen om het grondgebied te verlaten houden een terugkeerverplichting in voor de verzoekers, terwijl de inreisverboden hen de toegang tot en het verblijf op het grondgebied ontzeggen voor de duur van drie jaar. De gevolgen van deze beslissingen strekken dan ook onmiskenbaar verder dan het louter onontvankelijk verklaren van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet waaraan geen enkel verblijfsrechtelijk gevolg is gekoppeld.

Gelet op de vaststelling dat er geen samenhang bestaat tussen enerzijds de eerste en anderzijds de tweede tot en met de vijfde bestreden beslissing, wordt het beroep bijgevolg enkel ontvankelijk verklaard ten aanzien van de laatst genoemde beslissingen, dit zijn de op 13 maart 2014 getroffen bevelen om het grondgebied te verlaten en de op diezelfde dag getroffen inreisverboden.

Het beroep is bijgevolg onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de beslissing van 13 maart 2014 houdende de onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De middelen(onderdelen) die tegen de voornoemde beslissing worden aangevoerd, kunnen dan ook niet worden onderzocht.

4. Onderzoek van het beroep ten aanzien van de bevelen om het grondgebied te verlaten en de inreisverboden

In wat als een tweede middel kan worden beschouwd, voeren de verzoekers de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag ter Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 22 van de Grondwet.

De verzoekers verschaffen de volgende toelichting:

“Artikel 8 van het EVRM luidt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Ook artikel 22 van de Belgische Grondwet bepaalt uitdrukkelijk dat ieder recht heeft op eerbiediging van zijn privéleven en zijn gezinsleven.

Artikel 3 EVRM luidt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”.

10. De motivering van de bestreden beslissing houdt niet voldoende rekening met de persoonlijke omstandigheden van verzoekers (o.a. de problematische medische situatie van tweede verzoeker) en de elementen inzake hun privé- en familielevens in de zin van artikel 8 EVRM. Het privé- en familielevens van verzoekers werd in casu niet grondig genoeg onderzocht. Voor verzoekers is het onmogelijk om in het land van oorsprong een gezins- en familielevens te leiden of verder te zetten. Het wordt benadrukt dat de verwerping van een verzoek van machtiging tot voorlopig verblijf op grond van art. 9bis Vreemdelingenwet en het bevel tot terugbrenging beslissingen vormen die noodzakelijkerwijze het recht op privé- en gezinslevens raken.

De onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing (met bevel om het grondgebied te verlaten en inreisverbod) aan verzoekers zou een schending van haar recht op respect van haar privé- en familielevens, beschermd door artikelen 22 van de Grondwet en 8 EVRM, zou inhouden. De onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing aan verzoekers zou hen bovendien blootstellen aan onmenselijke en vernederende behandelingen of bestraffingen (schending artikel 3 EVRM).

Bij terugkeer naar Azerbeidzjan, vrezen verzoekers voor een onmenselijke behandeling, een ernstige en individuele bedreiging voor hun leven en vervolging (gelet op de vermeende banden met de PKK). Tweede verzoeker kampt bovendien met ernstige gezondheidsproblemen waardoor zij in de onmogelijkheid is te reizen (stuk 3).”

Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, merkt de Raad op dat dit artikel bepaald dat *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66). In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991,

Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*). Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zo stelt het EHRM dat het in principe aan de verzoeker toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Aldus komt het aan de verzoekers zelf toe om *in concreto* aan te tonen op welke manier zij een reëel risico lopen op een onmenselijke behandeling of foltering in het geval van terugkeer naar hun land van herkomst.

Waar de verzoekers stellen dat zij bij een terugkeer naar Azerbeidzjan vrezen voor een onmenselijke behandeling, een ernstige en individuele bedreiging voor hun leven en vervolging gelet op de vermeende banden met de PKK, merkt de Raad op dat de vermeende banden van de eerste verzoeker met de PKK reeds door de Raad werden beoordeeld in de arresten nrs. 55.201 en 55.202 van 28 januari 2011, gewezen in het kader van de asielaanvragen die door de verzoekers werden ingediend. De Raad heeft vastgesteld dat er geen geloof kon worden gehecht aan de verklaringen van de verzoekers dienaangaande. De verzoekers beperken zich thans tot loutere en bijzonder vage beweringen, zonder ook maar op enige wijze aannemelijk te maken dat er nieuwe elementen zouden zijn opgedoken die verder gaan dan hetgeen reeds in de voornoemde arresten, die bekleed zijn met het gezag van gewijsde, werd geoordeeld. Op die manier leveren zij op dit punt allerminst een begin van bewijs van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zullen worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk op artikel 3 van het EVRM aan te tonen. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich evenmin (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Waar wordt gewezen op de “*ernstige gezondheidsproblemen*” van de tweede verzoekster en waar een stuk 3 aan het verzoekschrift wordt toegevoegd waaruit zou moeten blijken dat de tweede verzoekster in de onmogelijkheid is om te reizen, merkt de Raad op dat er een zware bewijslast rust op een verzoekende partij wanneer deze zich op haar gezondheidstoestand beroept om een schending van artikel 3 van het EVRM te onderbouwen.

In de zaak N. vs het Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008, Grote Kamer, § 42, 43, 44 en 45, hanteert het EHRM een aantal strenge principes met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. In dit principearrest geeft het Hof een overzicht van haar jarenlange consistente rechtspraak sinds het arrest D. v. The United Kingdom (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96) waaruit zij vervolgens duidelijk de principes vaststelt die zij aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen in relatie tot de bescherming verleend door artikel 3 van het EVRM.

De strenge principes die het Hof sinds voornoemd arrest D. v. The United Kingdom in medische zaken hanteert, werden in 2008 bevestigd door de Grote Kamer van het EHRM. De zaak N. v. The United Kingdom handelde over de uitzetting van een HIV-positieve vrouw van het Verenigd Koninkrijk naar Oeganda. Zonder medicatie en behandeling zou haar levensverwachting volgens dokters ongeveer een jaar bedragen. Het Hof benadrukte dat er slechts sprake kan zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM in het zeer uitzonderlijk geval (“*a very exceptional case*”), wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn (EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42). Het EHRM oordeelde dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een staat te blijven louter om de reden dat die staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel “*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*”, kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

De Grote Kamer handhaafde de hoge drempel die door D. v. The United Kingdom werd gesteld. Het EVRM is volgens het Hof immers essentieel gericht op de bescherming van burgerlijke en politieke rechten. Volgens het Hof kan artikel 3 van het EVRM niet beschouwd worden als een verplichting voor de verdragspartijen om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbeperkte gezondheidszorg aan illegale vreemdelingen. *In casu* oordeelde het Hof dat uit de beschikbare informatie bleek dat antiretrovirale middelen in principe beschikbaar zijn in Oeganda - al geraakten ze wegens een gebrek aan middelen vaak maar bij de helft van de personen die deze nodig hadden - en zouden ze niet beschikbaar zijn in verzoeksters rurale streek van afkomst en zou ze deze middelen naar eigen zeggen niet kunnen betalen noch zou zij op de steun en zorg van de in Oeganda aanwezige familieleden kunnen rekenen. Op het moment van de behandeling van de zaak was haar gezondheidstoestand niet kritiek, de snelheid van haar achteruitgang was volgens het Hof onderhevig aan een bepaalde graad van speculatie. De Grote Kamer kwam tot de conclusie dat er geen sprake was van de zeer uitzonderlijke omstandigheden zoals in voornoemd arrest D. v. The United Kingdom en besloot dat haar uitzetting niet in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Het Hof heeft bijgevolg een zeer bewuste keuze gemaakt om in Grote Kamer de hoge drempel zoals gehanteerd sinds voornoemd arrest D. v. The United Kingdom te behouden. Door zelf een overzicht van haar rechtspraak te geven van 1997 tot aan dit arrest en door zelf de principes op te sommen die hieruit moeten worden afgeleid, laat het Hof er geen twijfel meer over bestaan hoe uitzonderlijk de situatie van een ernstig zieke vreemdeling moet zijn alvorens zijn uitzetting in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

De verzoekers moeten in het licht van de rechtspraak van het EHRM, rechtspraak waaraan ook de Raad zich houdt wanneer door een verzoekende partij een schending van artikel 3 van het EVRM wordt aangevoerd die opgehangen wordt aan de gezondheidstoestand van de betrokkene, dan ook concrete elementen bijbrengen die aantonen dat de tweede verzoekster zich in het zeer uitzonderlijke geval bevindt waarin vaststaat dat de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn.

In casu kan zulks evenwel niet worden vastgesteld aan de hand van de vage en algemene informatie die de verzoekster bijbrengt omtrent haar gezondheidstoestand. De algemene stelling van een arts dat de tweede verzoekster voor onbeperkte tijd niet met het vliegtuig kan reizen op gevaar van een ernstige aantasting van haar gezondheid en de loutere bewering in het verzoekschrift dat de tweede verzoekster kampt met ernstige gezondheidsproblemen waardoor zij in de onmogelijkheid is om te reizen volstaan niet. De verzoekers laten de Raad compleet in het ongewisse omtrent de draagwijdte en de ernst van verzoeksters medische problematiek. De arts maakt dan wel melding van een onmogelijkheid om met het vliegtuig te reizen doch hij maakt niet kenbaar welke medische problematiek hieraan ten grondslag zou liggen. Bovendien houden de derde en de vijfde bestreden beslissing (het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod getroffen ten aanzien van de tweede verzoekster) hoegenaamd niet in dat de verzoekster met het vliegtuig zou moeten reizen. Er bestaan gewis andere vervoersmiddelen waarvan de tweede verzoekster zich kan bedienen om aan deze beslissingen gevolg te geven. De tweede verzoekster kan het Schengengebied verlaten en haar land van herkomst – Azerbeidzjan – bereiken over land. De verzoekers tonen ook op dit punt geen schending van artikel 3 van het EVRM aan.

De verzoekers maken dan ook op geen enkele wijze concreet aannemelijk dat de thans bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten en de bestreden inreisverboden artikel 3 van het EVRM zouden miskennen.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

- "1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in

de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Om na te gaan of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

In casu betwisten de verzoekers niet dat zij zich, zoals vermeld in de tweede en vierde bestreden beslissing, in onregelmatig verblijf bevinden. De thans getroffen bevelen en inreisverboden houden dan ook niet in dat hen een bestaand verblijf wordt ontnomen dat hen feitelijk tot het beleven van een privé- en/of gezins- en familieleven in staat stelde. Het gaat zodoende om een zogenaamde situatie van eerste toelating, waarbij in principe geen inmenging kan worden vastgesteld in de zin van artikel 8, lid 1 van het EVRM.

De Raad stelt voorts in de eerste plaats vast dat de verzoekers niet *in concreto* aantonen dat zij in België een privé- en/of gezinsleven leiden in de zin van artikel 8 van het EVRM. Nochtans is het in de eerste plaats hun taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hen ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de door hen bestreden beslissingen dit heeft geschonden.

De verzoekers beperken zich te dezen tot de zeer vage en algemene bewering dat het voor hen onmogelijk is om in hun land van herkomst een gezins- en familieleven te leiden of verder te zetten en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen hun privé- en familieleven zou schenden. Met deze zeer algemene, allermindst geconcretiseerde en niet in het minst gestaafde beweringen tonen de verzoekers echter geenszins *in concreto* aan dat ze in België een privé- en gezinsleven hebben ontwikkeld dat onder de door artikel 8 van het EVRM voorziene bescherming valt. Nog minder tonen de verzoekers op concrete wijze aan dat er onoverkomelijke hinderpalen zouden bestaan die de voorzetting van het privé- en familieleven in het land van herkomst zou verhinderen.

De Raad wijst er op dat de omvang van de positieve verplichtingen die op de overheid rusten afhankelijk is van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een gezins- en privéleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving, dient nog te worden geduwd dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland,

§ 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

De verzoekers laten na om met enig concreet gegeven aannemelijk te maken dat het leiden van een gezins-, familie- of privéleven niet elders mogelijk is. De verzoekers, die in België slechts over een precair verblijf hebben beschikt in het kader van hun asielpcedures en in het kader van hun aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, aanvragen die overigens alle werden afgesloten nog voor het treffen van de thans bestreden beslissingen, tonen evenmin aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen hun belangen enerzijds, die er *in se* in bestaan alhier een beweerd gezins- of privéleven verder te kunnen leiden, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen respecteren van de verblijfsreglementering anderzijds. Rekening houdende met de omstandigheden van de zaak en in het bijzonder met het feit dat uit de stukken van het administratief dossier voor het overige blijkt dat de verzoekers nooit tot een verblijf van onbepaalde duur werden toegelaten of gemachtigd, kan niet worden vastgesteld dat wanneer het privéleven dat de verzoekers eventueel in België hebben opgebouwd wordt afgewogen tegen het legitiem algemeen belang dat gebaat is met een effectieve immigratiecontrole en de handhaving van de verblijfsreglementering (*cf.* RvS 3 februari 2004, nr. 127.708), dit zou leiden tot de conclusie dat er bij het treffen van de bestreden bevelen en inreisverboden sprake is van een disproportionele inmenging in het privéleven van de verzoekers (EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nnyanzi/Verenigd Koninkrijk).

In de mate dat de verzoekers zich op een gezinsleven in België beroepen, dient tevens te worden opgemerkt dat de gemachtigde zowel ten aanzien van de eerste verzoeker als ten aanzien van zijn moeder, de tweede verzoekster, een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod heeft getroffen. Er kan dan ook niet worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissingen een verbreking kunnen inhouden van het gezinsleven van de verzoekers onderling. De verzoekers geven voor het overige niet aan welke andere gezinsleden zich voor het overige nog in België zouden bevinden, laat staan dat zij aannemelijk maken dat zij hiermee een dermate hechte band hebben opgebouwd die valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Met de loutere bewering dat de elementen inzake het privé- en familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet voldoende werden onderzocht, tonen de verzoekers evenmin *in concreto* een schending aan van artikel 8 van het EVRM dat overigens geen uitdrukkelijke motiveringsplicht behelst.

Gelet op hetgeen voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat de verzoekers geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk maken.

Artikel 22 van de Grondwet biedt een zelfde inhoudelijke bescherming als artikel 8 van het EVRM. Uit de parlementaire voorbereiding van artikel 22 van de Grondwet blijkt immers dat de grondwetgever “*een zo groot mogelijke concordantie (heeft) nagestreefd met artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), teneinde betwistingen over de inhoud van dit Grondwetsartikel respectievelijk art. 8 van het EVRM te vermijden*” (*Parl.St.* Kamer 1993-94, nr. 997/5, 2). Nu geen schending van artikel 8 van het EVRM kan worden vastgesteld kan dus ook niet worden besloten dat artikel 22 van de Grondwet werd geschonden.

Het middel is ongegrond.

De overige grieven zijn gericht tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard en kunnen, gelet op de onontvankelijkheid van het beroep dienaangaande, niet ten gronde worden onderzocht.

5. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk wat de eerste bestreden beslissing betreft. De verzoekers hebben verder geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de overige bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot

nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. L. VANDEKERKHOVE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. VANDEKERKHOVE

C. DE GROOTE